

Listy

z Rokycan

1/2013

Aktuální hesla:

Lidé dělný probud' se, a poznej sílu tvojí, pakli tvoje paže chce, všechny stroje stojí!

Ne prosit, ne žebrot, jen zápasit zdárně, za práva a svobodu neválcí se špatně!

(stará dělnická hesla z poč. 20. století)

Měsíčník OV KSČM Rokycany. Ročník 17.

Na webu lze „Listy“ otevřít na internetové adrese:

<http://rokycany.kscm.cz>,

dále na <http://www.mevkscmpb.estranky.cz/>

ZAČÍNÁ ROK 2013

Vážené soudružky, soudruzi, vážení čtenáři.

Úvodem bych Vám všem chtěl poděkovat za odvedenou práci v loňském roce pro naši stranu a zároveň poděkovat občanům rokycanského okresu, kteří v loňských volbách odevzdali hlas kandidátům za KSČM.

Před několika dny se nám otevřela pomyslná vrátka do nového roku, do roku 2013.

Pro někoho je číslo 13 nešťastné, naopak někomu přináší štěstí. Po předchozích letech, které jsme prožili v naší zemi, jsme však opatrní a přistupujeme k pověřivosti i k prognózám s velkou nedůvěrou.

Když se dnes rohlédneme, vzpomeneme jaký byl v Rokycanech průmysl, co se zde vyrábělo, kolik lidí bylo zaměstnaných a kolik jich dnes nemá práci a nejen ti v dělnických oborech, ale i ekonomickotechničtí pracovníci, lidé pracující v gastronomických zařízeních, v údržbě, zdravotnictví a dalších oborech.

Není se co divit. To, co se jen za poslední dva roky u nás na veřejné scéně děje, je neuvěřitelné. S velkou nadsázkou to můžeme nazvat „tragikomedii“. Jenomže toto divadlo ovlivňuje naše životy, nás všechny.

Končí smír, naše společnost se neustále silněji a zřetelněji rozevívá sociálně, ale i politicky. Nezaměstnanost je nyní nejvyšší, kdy v Česku byla, životní úroveň klesá, roste zadluženost domácností. Ruší se nemocniční oddělení a dokonce musejí občané za udržení nemocnic a to i v Rokycanech doslova bojovat. Za léky se platí tolik, že se někteří pacienti nejdříve ptají na jejich cenu, než si je vyzvednou. Ve jménu „optimalizace“ se ruší školy, dokonce opět na vesnicích vznikají malotřídky.

Spolu se zdražením tepla, vody v Rokycanech, která již překročila hranici 90 Kč za kubík, elektrické energie, plynu,

potravin, bydlení, léků a lékařské péče zvýšení DPH všeobecně rozhodně nemám pocit, že číslo 13 je šťastné.

V Parlamentu se pod vedením pravicové koalice, založené na pochybné spolupráci stran, z nichž některé vznikly „za pochodu“, za podpory hlasu poslance, který byl (byť nepravomocně) odsouzen za korupci a použit pouze ke schválení tzv. církevních restitucí, schvalují antisociální zákony, z nichž některé hraničí s ústavností.

Zákony, které mají začít platit od 1.1.2013 také žádné štěstí nepřinášejí. Za největší podvod na nás občany považují zákon o vrácení „komunisty ukradeného“ církevního majetku tzv. církevní restituce. Na co si církev ukáže, to dostane. A když ne, tak to stát zaplatí. A kdo je stát?! Stát jsme my! Do dvaceti let bude církev dostávat v odhadu něco kolem sedmdesáti miliard (s DPH) korun a kněží budou placeni ještě sedmnáct let ze státního rozpočtu. Odhadní ceny pozemků od zemědělských restitucí jsou asi pětinasobné.

A hospodařit s tímto majetkem bude Vatikán.

To, co nám nachystal pan prezident na rozloučenou s častou amnestií za překvapení, je rovněž „dáreček“. Věznice se možná uvolní, ale věřím, že na dlouho to nebude.

A současný postup při volbě prezidenta je bonbonek na celém tom kopci špíny a nelidskosti. I v tomto roce lze očekávat zvýšení aktivity i počet extremistických skupin. I z tohoto důvodu by se měli poctivě smýšlející lidé sdružovat, ozývat se hromadně a veřejně vyzývat současnou vládní garnituru k odchodu nebo alespoň k zásadní změně svých postojů.

Přes všechna negativa budeme prožívat soukromý život v rodinách, s přáteli, budeme spolu prostě žít. A do takového života Vám, vážení čtenáři, přeji pevné zdraví, štěstí a lásku v soukromém životě.

Karel Šmejkal předseda OV KSČM Rokycany

Rok 2013 bude testem naší připravenosti

Ing. Jiří Dolejš

Krise a selhání systému

V současné době zažíváme přelomové, i když ne otevřeně revoluční období. Potvrdilo se, že krize z roku 2009 neodešla jako chřipka. Sociální systém neprošel jen sestupnou fází cyklu, ale vykazuje určitou chronickou selhání. A vládnoucí pravice doma i v zahraničí na tato selhání nedokáže reagovat tak, aby zajistili vzestup blahobytu celé společnosti.

Optimismus zahraničních prognóz vývoje vyprchává a mnozí experti přiznávají, že jde o selhání systému, nikoliv o běžný hospodářský cyklus. Liberální dogmata v této souvislosti padají. MMF připouští potřebu větší kontroly kapitálových kroků, EU navrhuje bankovní unii. U nás předimenzované úsporné programy jen prohlubují naše potíže. Většina lidí by už asi ráda viděla téhle vládě záda, aby mohla nastoupit větší odpovědnost za vývoj země a sociální situaci jejích občanů.

Arogance koalice a společné akce levice

Opozice byla dosud konfrontována s arogancí současného vládnutí pravice. Většina našich návrhů tedy byla nejen odmítnuta, ale doslova přehlížena. Malou útěchou nám může být, že vývoj řadě našich myšlenek dává za pravdu. Letošní rok tedy

bude testem naší připravenosti na změnu testem zvládnutí praktické politiky v krajích a testem reálnosti projektů nabízených v nadcházejících parlamentních volbách.

KSČM je legitimní součástí demokratického politického systému. Libovat si v její pohodlné izolaci, to je nejen diskriminační ale blokuje to fungování levicovou většinu. Krokem vpřed je společná, otevřená a věcně tematizovaná debata nad programovými otázkami pro levici. Pro takovou debatu je v dnešní atmosféře radikalizace postojů veřejnosti příznivá atmosféra. V krajích k tomu levice už dostala příležitost. Strategickou výzvou pro levici je uchopit dozrávající potřebu další transformace společnosti.

KSČM a moderní socialismus

Je třeba zdůraznit, že KSČM přitom není stranou destruktivně antisystémovou, ale stranou tvořivé demokratické systémove alternativy. Současné poměry nejsou vrcholem dějin. Součástí postkapitalistických alternativ je pro nás moderní socialismus. Postupový cíl (součást střednědobého rozvoje) je přitom sociální stát který tlumí destruktivní účinek společenské nerovnosti. Systém sociálních jistot a rovných šancí má nejen funkce pečovatelské ale i motivační.

Co nejvíce ničí víru v právo a demokracii je rakovina systému korupce (kleptokracie). Obcházení pravidel se stalo součástí polistopadové transformace společnosti. Šedá ekonomika a klientelismus se staly nástrojem nové původní akumulace kapitálu jako jí kdysi v XVI-XVIII. století stala násilná proletarizace. Oligopol nové ekonomické a politické moci stojí na skupině nových boháčů (oligarchů) a na ně napojených mafijních struktur. A občané si postupně uvědomují, že takhle si změnu tehdy před 23 lety opravdu nepředstavovali.

Trosky dnešní vládní koalice

Poptávka voličů po změně se stala už tématem voleb 2010. Toho využila i celá oficiální propagandistická mašinérie. Strašilo se Řeckem, sliboval se hon na politické dinosaury a volič znovu uvěřil. V roce 2010 tak vznikla pravicová vláda opírající se o většinu 118 mandátů, která sama sebe označila jako protikorupční. Ministři této vlády ale šli z jednoho korupčního skandálu do druhého. S věčkaři jako symbolu výměny politiků do vlády přišla jen ABL-izace politiky a Sněmovna je dnes plná odsouzených poslanců. Neuplynuly ani 2 roky a z původní pravicové superkoalice zbyly trosky.

Nakonec vznikla nově přeskupená vládní sestava složená z ODS, TOP09 a LIDEM. Opírá se o 99 koaličních mandátů a většinovou podporu shání u různých nezařazených poslanců. Nemá ani žádný společný politický, programově obsahový jmenovatel. Co drží tento slepenec s nulovou legitimitou pohromadě, je jenom strach že by případné předčasné volby pro ně skončily fiaskem. Dlužno ještě dodat, že guru české pravice prezident Klaus toto nestabilní vládnutí nakonec vždy podržel.

Klaunovské výzvy kolem dnešních nedůvěryhodných „elit“ solidarita s bohatými

S Václavem Klausem jako hlavou státu jsme se v lednu rozloučili. A on s námi. Ve svém posledním novoročním projevu sice připustil, že vláda je nestabilní. Kořeny problémů ale vidí hlavně ve špatné atmosféře ve společnosti a viní údajně povrchní opozici a různé, údajně vulgární, občanské iniciativy, že ji záměrně vyvolává. Volal po soudržnosti, ale jen kolem idejí, kterým věří on sám.

Výzvy k semknutí kolem dnešních elit přeci nemohou být řešením. Ty elity se dávno staly nedůvěryhodné, protože

sklouzly do role údržbářů mafijního kapitalismu na český způsob. Václav Klaus vyzývá k solidaritě, má snad ale na mysli solidaritu s bohatými, kteří bohatnou i v časech krize, kdy zbytek společnosti si musí "po kalouskovsku" utahovat opasky? Copak neví, že statisíce lidí nemají práci a to nikoliv vlastním přičiněním? Za těchto okolností je jeho odkaz na tradiční hodnoty jen prázdnou frází.

Hořký konec klaunovské prezidentské dekadý přišel s vyhlášením hromadné amnestie, která ve svých negativních důsledcích daleko předčila prezidentskou amnestii, kterou v roce 1990 vyhlásil Václav Havel. Nejenže vypustil do ulic tisíce kriminálních živlů, ale nevratně ukončil celou řadu stíhání v oblasti hospodářských deliktů a umožnil, že si řada tunelářů konečně oddechla.

Program KSČM: posílení sociálního státu

KSČM v boji s korupcí prosazuje své vlastní návrhy jako zákon o majetkovém přiznání, **nepromlčení** privatizačních zločinů, ale i zpřísnění trestů za korupci. V programu máme také obnovu finanční policie, posílení profesionálního i zastupitelského kontrolního systému a posílení funkčnosti státu jako celku kde veřejná činnost je služba a ne podnikání. Otázkou bohužel se stává, kdo řídí politiku ČR, zda je to ještě stát a nebo už klíčové korporace a zájmové struktury.

Jádrem levicové nabídky je spojení výkonnosti a solidarity. Nabídka sociálního státu se musí opírat o výkon ekonomiky současně se strategií trvale udržitelného života. Levice není nepřitelem konkurenceschopnosti a využití trhu, budoucnost vidí v novém vývojovém stupni rozvinutého trhu zboží i peněz. Zdůrazňuje však při tom strategickou úlohu státu i možnost většího využití hospodářské demokracie.

Praktické uplatnění průniku střednědobých programů KSČM a ČSSD odstraňuje balvan na cestě k vládě levice. Součinnost levice může mít celkový větší účinek, než by odpovídalo sumě účinků získaných izolovaně. A proto vytahuje pravicová propaganda rudé strašidlo, kterým se snaží vnutit dojem, že kdo se kontaminuje s KSČM, je pomahač zla.

Osou levicového souznění jsou především sociálně-ekonomické hodnoty :jako solidarita, sociální práva, regulovaný trh a veřejné přerozdělování. Nuance mohou být v tom, jak sociální stát nejen hájit, ale také inovovat. Praktický problém také je v konkrétním spojení respektu k sociálnímu státu a strategie trvale udržitelného života. KSČM dlouhodobě mluví o "rudozeleném" programu, ale shoda na praktickém řešení se nehledá snadno. To je koneckonců zkušenost i ČSSD.

Přínosy sociálního státu se musí opírat o výkon ekonomiky. Vzájemně inspirativní může být hledání střednědobé rozvojové strategie. Levice nemůže být nepřitelem konkurenceschopnosti a využití trhu. Růstový model pro ČR nepochybně musí být postaven nejen na aktivní podpoře růstu jako takového, ale také na kvalitě růstu spojené s investicemi do člověka.

Vyšší kvalita demokracie

Blízkost je možná i v otázkách hledání vyšší kvality demokracie, v otázkách lepšího fungování státu a politického systému. Především je tu respekt k parlamentní demokracii. Nepotřebujeme v systému autoritativní prvky jako např. silné kompetence pro hlavu státu. Oproti návrhům na většinový systém podporujeme poměrnost ve volebním systému protože lépe odráží rozložení názorů ve společnosti.

Významným doplňkem je přímá demokracie, ta předpokládá ovšem péči o růst kompetentnosti občanů. Komplex lidských práv je nedělitelný s tím, že xenofobie je bohužel znovu vážné riziko a že sociální a ekologická práva procházejí aktivní emancipací. Otázkou je, zda zdokonalit ústavní pořádek, akcentovat nový ústavní program. Problém dneška je spíše v nevymahatelnosti klíčových principů v Listině základních práv a svobod. V každém případě je varovný příklad regrese, jejíž znaky lze nalézt např. v Maďarsku.

KSČM jako součást mechanismu demokracie

Praktické součinnosti levice může pomoci posun za posledních 10 let. V roce 2002 nebyla přes součet 111 mandátů pro ČSSD a KSČM v Poslanecké sněmovně situace zralá, Prošli jsme ale světovou krizí v roce 2009 a zažíváme evropskou krizi v roce 2012. Zažili jsme šest let vlády pravice v ČR, která na tyto změny nedokázala reagovat. To změnilo výrazně atmosféru ve společnosti. A potřeba nalézt shodu na alternativních reformách vytvořila společenskou poptávku po spolupráci levice. KSČM za takové situace nemůže apriorně odmítat podíl na moci. To by se pak volič mohl zeptat na co takovou stranu vůbec má.

Podstatnou změnou je sblížování mezi ČSSD a KSČM v regionech. Silná pozice KSČM v některých regionech přitom není novinkou. Už v roce 2000 dosáhla vítězství v Ústeckém kraji. Ale nakonec tam vládla ODS. Zkouškou byly krajské volby v roce 2008, po kterých vznikly dvě otevřené koalice ČSSD a KSČM (v Karlovarském kraji a v Moravskoslezském kraji). Už tehdy hovořily součty mandátů pro levicové koalice, ale tehdy ještě ČSSD sáhla spíš po menšinové vládě nebo po jiném spojení.

Po čtyřech letech se voliči na Ostravsku a Karlovarsku od levice neodvrátili. A vstřícnost k oranžovo-červenému spojení narostla i jinde. V roce 2012 proto vznikly otevřené koalice v 9 ze 14 krajů, v ústeckém došlo dokonce k dohodě na hejtmanovi za KSČM. Tento výsledek vyžaduje věnovat pozornost společnému vládnutí levice v regionech, zatím v rámci pravicových vládních reforem Regionální politika, územní plány a koncepce regionálního rozvoje se tak stávají testem schopnosti české levice. Významné ve vztahu k centrální vládě je také to, že krajská zastupitelstva mají možnost legislativní iniciativy.

Odpovědnost KSČM

Tato situace znamená pro KSČM novou odpovědnost. Koordinace mezi kraji a mezi koaličními partnery pomůže naplňování svěřených kompetencí. Kraje mají potenciál pro uskutečňování praktické levicové politiky. Regionální školství, regionální doprava, regionální zdravotnictví, sociální služby – to jsou vše věci pro každodenní život voličů vrcholně důležité. A ke krajskému vládnutí patří i citlivý úsek veřejných zakázek a regionálních operačních programů opřených o evropské zdroje. Oranžovo-červené koalice budou určitě pod drobnohledem. Nezbyvá než ukázat pochybovačům jejich přínos v praxi.

Evropa na křižovatce

Levicová nabídka samozřejmě musí mít i dimenzi mezinárodní. I zde je důležitější než hloubení příkopů komunikace nad řešeními – i když některá z nich (jako např. nová finanční architektura světa reagující na krizi washingtonského konsensu), budou zrát dlouhodobě. Evropská dimenze levicové politiky se opírá o objektivní procesy integrace. Evropa je na křižovatce a tudíž je nutné kritické zhodnocení současné podoby

EU (reagovat na výzvy jako energetické partnerství, bankovní unie). Odpovědností levice je formulovat pozitivní návrhy na inovaci společných evropských pravidel, v jejichž rámci (v rámci sdílené suverenity) se pohybují aktivně prosazované národní zájmy a národní identita.

Citujeme: Jak byla rozmetána čsl. armáda

„...hodnota armádního majetku činila skoro půl biliónu korun -418 miliard korun (ceny kolem r.1992). Měli jsme kolem 4500 bojových vozidel pěchoty, 3500 tanků a přes 500 letadel a dalších zbraní. Byla přijata zásada dělení movitého majetku 2:1. Nemovitý měl zůstat na místě...“ (A. Rašek, Armáda musela rozdělit majetek za půl biliónu, in Právo 9. ledna 2012).

Klausova jednoduchá „filosofie“

Filosofie je věda věd. Urážíme tuto vědu, když toto slovo dnes mnozí – zejména podnikatelé - používají pro různé scestné a většinou nečestné úmysly s krátkodobým či dlouhodobým působením ve svém okolí. Často slyšíme od podnikatelů: „naše filosofie je...“ nebo „filosofie naší firmy, společnosti, či banky je zaměřena na...“ apod.

I Klaus se na nás vyťasil s jednoduchou „filosofií“

„Každý člověk je zodpovědný sám za sebe a musí se o sebe postarat“. Podle toho to také v současné české společnosti i ve světě vypadá: Každý se stará o sebe všemi způsoby. V Česku polovina občanů krade a druhá polovina (zpravidla ti čestnější a slabší) je okradena a mlčí. A prezident Klaus, který se také stará jen o sebe podle toho jedná. Jako na divokém západě spustil akci zvanou „amnestie“, o níž Česku od r. 1989 jsou nevalné zkušenosti. Spustil ji poprvé Václav Havel v r. 1990 – tehdy bylo 21000 vězňů propuštěno a občané této země byli uvedeni na mnoho měsíců do stavu nejvyšší pohotovosti a nebezpečnosti. Kdo si pamatuje tehdejší zvěrstva, která napáchala část propuštěných, ještě podnes se mu ježí vlasy na hlavě.

Současná amnestie má dvojí tvář: Amnestie vyslovené kriminálníků a amnestie zlodějů. A jak to vypadá s těmi velkozloději a tuneláři? Podle současného ministra financí Kalouska musíme počítat také s tím, že lidem, kteří budou jejich propuštěním poškození na svých majetkových a finančních právech (tzv. právo poškozených), bude muset odškodnit stát. To navrhl šéf TOPky („kniže“ Karel Schwarzenberg), a oznámil nám to ministr financí. A tyto naše peníze posbírané z daní a poplatků prý bude stát vymáhat zpátky od propuštěných. Není to bláznec? Tak proč se propouštěli tuneláři, o nichž bylo známo tutově známo, že okradli statisíce občanů této země o jejich úspory? Proč ten kolotoč – nejprve kapitalista kradoucí při zhasnutí světla – pak se z něj stane zloděj a tunelář – pak se strčí do vězení a je souzen mnoho měsíců i let a nedokážou mu nic-pak se z něj v důsledku amnesie stane opět řádný občan s výmazem v trestním rejstříku – pak se stát obrátí se žalobou na něj, aby uhradil státu to, co stát zaplatil poškozeným občanům, kteří byli zloději a tuneláři okradení? Má to celá tato trapná situace nějaký smysl, začátek a konec? To mi připomíná pohled na kočku, která honí svůj ocas nebo na žraloka, který požírá sám sebe od ocasu.

A ještě detail: Spolu se stovkami hospodářských a finančních kriminálníků a tunelářů udělil prezident Klaus generální pardon i mnoha tisícům drobných delikventů, kteří denně otravovali svým hrubým jednáním a fyzickým napadáním i

tisíce bezmocných občanů, kteří očekávali, že si tito „škůdci“ odsedí svých týdnů a měsíců vězení či jejich tresty nebudou amnestií smazány z trestního rejstříku. A co se nestalo? Všechny tresty těchto delikventů budou udělenou amnestií z rejstříku smazány. A delikventi budou chodit po městech a vesnicích hrdě se vztyčenou hlavou jako řádní občanů a budou se vysmívat svým obětem... V tisku denně čteme o smutných až tragických osudech řady bývalých trestanců, kteří „díky“ presidentské amnestií se dostali na zimní svobodu bez jakýchkoli životních jistot. Mnozí z nich nemají žádné finanční prostředky, žádné pořádné oblečení, žádný domov, žádné lidské zázemí. A jak končí? Velmi tragicky. „Amnestovaný vězeň se v Plzni oběsil na ubytovně“, tak zní jeden titulek. Roman Č. (38) ze severního Plzeňska za mřížemi pobýval přestávkami od r. 2006. „Nečekaně nabytá svoboda ho teď zabila. A to doslova. Minulé úterý se oběsil, protože se nedokázal vyrovnat s tím, jak dál žít. V dopise na rozloučenou napsal, že se dostal do bezvýchodné situace. Byl takřka bez peněz s dluhy na krku, přišel o rodinu a hlavně neměl předsedou žádnou budoucnost. Za tři dny ho se smykou na krku uvázanou na klíce od pokoje (ubytovny) našel správce objektu...“ (Právo 15. ledna 2013). Co k tomu dodat? Můžeme se jen ptát: Co přinesla rozsáhlá presidentská amnestie? Těm, kteří nakradli nejvíc, štěstí a blahobyť, neboť o své nakradené a vytunelované milióny nepřišli – přišli jen o vazební cely, těm kteří mimo věznice nemají nikoho a jsou odkázáni jen na (mizernou) tzv. charitativní milost a sami na sebe, přinesla jen neštěstí. Ale naplnilo se heslo Václava Klause „Ať se každý stará o sebe.“ neboť v tom je ta dnešní bláznivá a neskutečná svoboda.

Takto má vypadat presidentská spravedlnost? (Cis)

Kdo to byli „čtveráci“?

O povstání chudiny v r. 1611

Petros Cironis

Prostý a pracovitý lid v českých zemích vždycky povstal proti svým pánům, k nimž nezbytně patřila i katolická církev. Nejinak tomu bylo i v roce 1611.

Petros Cironis

Dnes tu a tam ještě slyšíme, že ten či onen je „čtverák“ a myslíme tím, že někdo je něco extra, něco výjimečného, nebo je mazaný všemi mastmi.

Na všemocném internetu jsem našel i toto vysvětlení: Když o někom prohlásíme, že je čtverák, myslíme tím, že je taškář, šibal, šelma, šprýmař, ferina a filuta a že je s ním jednoduše sranda a legrace.

A název „čtverák“ údajně vznikl ze čtyř barev karetní hry a znamenal podvodného karbaníka. Není to však pravda.

O „čtverácích“ zpívá i prostonárodní písnička:

„Ovčáci, čtveráci, vy jste naši vičku/i tu čočovičku vypásli./To je lež, jako věž, nebyla to vička,/ani čočovička,/byl oves.“

I tato lidová písnička svým obsahem sice může mít pravdu, ale o skutečném obsahu pojmu „čtveráci“ její autor neměl ani ponětí.

Kdo se v historii vyzná poněkud podrobněji, jistě si vzpomene, že v r. 1611 vpadli pasovští žoldnéři do Čech požadující vyplácení od císaře po delší době zadrženého žoldu. Tato dramatická epizoda je na vyprávění značně dlouhá. Omezím se proto jen na její poslední fázi, totiž na dobu dobytí Prahy

Pasovskými, jak je líčí tehdejší kronikáři i pozdější historikové.

Historik prof. Josef Lacina v „České kronice“ v kapitole „O vedrání se Pasovských do Prahy“ mj. píše: Čeští stavové dostali výstrahy, že po vpádu Pasovských do Jižních Čech, pomýšleli dobýt i Prahu. Proto stavovské vojsko obsadilo městské hradby, a zejména hradby na Pohořelci, kde se očekával útok Pasovských, posílily „hrubou střelbou“ čili děly. Tyto přípravy však vyšly naprázdno, neboť „Pasovští shromáždě se na Bílé hoře, náhle úvalem u Košíř dali se dolů k bráně Újezdské a té se bez mnohého namáhání zmocnili právě o masopustě dne 15. dubna 1611.

Na Malé Straně nastal ostrý pouliční boj. Na vetřelce stříleno z oken, takže do pěti set napočteno mrtvých z obou stran, a bojováno jen asi 2 hodiny.

Hned po tom sjel z Hradu královský hlasatel, který ohlašoval vůli královskou (Rudolfa II.), aby nikdo víc nestřílel, ale jak Pasovští, tak Pražané pokojně se chovali.“

Pasovští hned po dobytí Malé Strany se hnali také na most, ba jedna korneta jezdců pod vedením setníka Brendla „vedrala se i na Staré město“, kde se jim však zle vedlo, neboť „lid narychlo se sebral, mnohé hned na místě utloukl, ostatní pronásledoval až na Nové Město, ba až na Vyšehrad. Brendl ve snaze se zachránit tak, že chtěl na koni přebrodit Vltavu, „byl však od Podskaláků a rybářů na loďkách pronásledován a vesly utlučen“.

Do boje Pražanů s Pasovskými se vložila zvláštní epizoda, která má mnoho společného se „Čtveráky“. Zmíněný autor dále vypravuje: „Sotva že přímé nebezpečí od Starého a Nového Města odvráceno, počato tam zůřiti povstání tak zvaných Čtveráků“.

V poznámce je třeba uvést, že v Českém království existovaly tři vládnoucí skupiny, které v zemi odjakživa vládly a rozhodovaly: byl to stav panský, rytířský a městský. Drtivou většinu obyvatel království však tvořila městská a venkovská chudina, která neměla žádná práva.

A tak pražská chudina využila vpádu Pasovských do Čech a do Prahy a vyvolala povstání. Historik dále píše: **„Bylť za pohnuté oné doby pozdvihl hlavu svého i lid pražský a dorozuměv se s podobnými vrstvami i v druhých městech královských, žádal, aby byl povýšen za čtvrtý stav v zemi. Žádost jejich ovšem zamítnuta a ti, kteří stáli o povýšení do stavu čtvrtého, nazývání odtud posměšně Čtveráky, odkudž důvod vzalo i posud běžné názvisko „čtverák“.**

Tehdejší „čtveráci“ však se nepodobali čtverákům v nynějším slova smyslu, „nýbrž vedli si po způsobu někdejšího lidu pražského za počátků hnutí husitského“.

A co píše soudobý český kronikář Skála ze Zhoře o čtverácích?

„... Lid obecný... vzbouřiv se a shromážděv se u velikých houfích, učinil útok nenadále na některé kláštery, totiž na Matku boží Sněžnou, na Slovany a na Karlov, na sv. Kateřinu a na Františkově a vybili je dočista.

Co pak mnichů v nich zastihli, ty donaha svlékli a potom železnými cepy a jinými zbraněmi do smrti utloukli; ostatní, kteří se rozeschovávali na krovky, jako holuby dolů z ručnic sráželi, zvláště u Matky boží žádného milosrdenství jim neprokazující a ani mrtvých těl v hrobích nic nešanující, mezi nimiž i tělo Ferdinanda z Donína, někdejšího nejvyššího hofmistra království Českého, ven z truhly vytrhli a co klenotů na něm našli, ty pokradli, samého opata (jiní praví, že by mnich

prostý), Kafkovského také na krchově s'tali, všechny dveře, okna, kamna i jiní nábytky v týchž klášterích na drobné kusy potřískali, mříže, jiné železné věci ven ze zdi vylamovali a s takovými kořistmi patrně sem i tam po ulicích se nosili a chlubil, tak že žádný jich snadně uspokojiti a ukrotiti nemohl.

Paklikdo z měšťanů napomenul jich málo, aby sobě tišeji počínali, takového každého za jednušku (pod jednou – tedy patřil ke katolíkům pod jednou) majíce, podobnou traktací a častováním mu hrozili. Mínili také učiniti útok i na Židy a jezuitskou kolej, ale že jezuiti uměli hráti chytrého a pouštěli pláště své po větru, utekli se časně (brzy) k stavům pod ochranu a odvedli jim klíče od koleje své.

Pročež stavové myslíce na to, kdyby té nezkrocené luze aneb, jak oni sami dávali sobě titul, stavu čtvrtému, nebyla ta svévolnost za času přetržena, že by naposledy pokusili se i jiné obyvatele pokojné i náboženství evangelického, u kterých nadáli by se loupeže bohaté, na děle pěknými slovy, na děle pak i pohrůzkami se ukrotili, že sou se narůzno rozešli.“

Jezuitská kolej pak před dalšími obavami z nepokojů „osazena byla jistým počtem mušketýrův; jezuiti sami rozešli se z koleje mezi své přední patrony, nevěřice ani soldatům stavův. Klášter sv. Jakuba na Starém Městě obránili před tou luzou řezníci staroměstští, jakožto přední patronové a fedrovníci jeho.“

Po utlumení povstání chudiny v Praze začalo pátrání po jeho vůdcích a jejich zatýkání, „z nichž pak mnozí byli na hrdle ztrestáni.“

Rokycanští se po dvě století s katolickou církví nechtěli smířit, proto „přichylnost k straně nekatolické dali (...) najevo r. 1609 formálním přistoupením k „české konfesi“, čili k protestantství; učinil tak s nimi i děkan jejich Daniel Rejzek. Z toho měli pak mnohé spory s arcibiskupstvím a upadli v nenávist věrných katolíků Plzeňských...“, píše A. Podlaha v citovaném spisu. O deset let později se Rokycanští přiklonili ke kalvinistům a „vzavše sobě nepochybně příklad ze Skultetova řádění ve chrámu Svatovítském (v Praze) r. 1619, chtěli prý také „vyčistiti kostel Rokycanský“, tj. sochy a obrazy zničiti.“¹

Máme zprávy o tom, že k podobným nepokojům chudiny došlo i v dalších královských městech, mezi nimi i v samotných Rokycanech, kde chudina se zmocnila chrámu Panny Marie Sněžné a vyrabovala jej, obrazy svatých strhala a jiné sakrální předměty ničila.

Z doby nepokojů „čtveráků“ v Rokycanech pochází i následující vyprávění, které mělo potvrzovat, že proti rebelantům „čtverákům“ stála nejen katolická církev, ale i samotná Panna Marie. „Byla tu pěkná starobylá socha Panny Marie, asi 3 lokte vysoká, se spanilým a milým výrazem ve tváři. Tu vzali a vhodili ji v rokycanské škole do pece pekařské. Ale socha ta prý způsobem zázračným třikrát z ohně vyskočila a posléze, porazivši toho, jenž vidlemi do plamenů ji strkal, neporušená na místo, odkud vzata byla, se postavila...“²

Toto povstání chudiny a defenestrace v Praze i v jiných částech Českého království je poměrně málo známé.

Po jeho vylicení myslím padla i hypotéza o tom, že pojem „čtveráci“ nepochází od čtyř karetních barev, ale má při-

mý původ v povstání utlačovaných v Čechách v r. 1611, požadujících uznání chudiny jako čtvrtého stavu se všemi právy a svobodami a s požadavkem její účasti na správě země.

Hnutí čtveráků nezaniklo porážkou v r. 1611, ale pokračovalo i po porážce českých stavů po Bílé hoře - v počátcích třicetileté války, jak nám to líčí ve svém románu „Čtveráci“ spisovatel národní umělec Václav Kaplický, popisující pokračování bojů. Ale skuteční „Čtveráci“ vstoupili do české historie již v době vpádu Pasovských do Čech - v r. 1611.

Vzdejme se dobrovolně blbě nálady

Dějiny „blbě nálady“ v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, mají, řekl bych, delší tradici. Její kořeny lze hledat již v době vlády presidenta Václava Havla, který veřejně káral český lid všech stavů - panského vládnoucího, elitářského, chartistického i čtvrtého „sprostného“ stavu, skládajícího se z tak zvaných voličů a daňových poplatníků. V. Havel byl značně znechucen blbou náladou obyvatel ČR i v době prosazování amerického radaru v Brdech. Ze své návštěvy v USA vzkázal svým spoluobčanům koncem dubna 2007, že „odmítáním americké základny se chovají jako nadřzení furianti, kteří se jen z trucu staví proti USA, i kdyby prohráli svůj statek“. No, není to trefná, ba vystižnější charakteristika českých furiantů, nežli od upřímného českého vlastence V. Klicpery? V.H. tehdy ještě důrazně a kulturně řeči dodal: „Jsem jednoznačně toho názoru, že **tento radar musí u nás být postaven...**“. Ale čeští furianti stále napadeni morbus blbiensis čili nemocí blbě nálady neustále vyvolávali shromáždění, demonstrace a v duchu přemýšleli taky o defenestracích...

K totální léčbě blbě nálady v národě českém svorně přistoupili nejen současní dobře placení psychologové, psychiatři, žurnalisté, bulvaristé, sociologové a politologové, ale i nejvyšší představitelé této země prezidentem počínaje a portýrem dejme tomuhotelu Alcron konče. A svorně ji vyhlásili totální boj. Stěžují si totiž sborově, že v českém národě vládne již delší dobu jen blbá nálada, kterou se snaží podvrtné živly v zemi využívat ve svůj prospěch. Něco podobného hlásal i pověstný ministr vnitra rakouského mocnářství (ministr vnitra 1849-1859) baron Alexander Bach, který počátkem poloviny 19. stol. prostřednictvím tehdejších tzv. podkrajských úřadů (okresních hejtmánství) varoval, že se po venkově potulují různí revoluční emisáři, kteří šíří poplašné zprávy a propagují komunistické myšlenky...

My všichni uvědoměli občané této země slibujeme, že budeme taky bojovat proti narůstající blbě náladě. Jak? Budeme se všichni povinně šklebit, povinně se radovat, povinně se veselit, povinně a radostně hopsat a tancovat podle rytmu kapely expresidenta V. Klause, „knížete“ Schwarzenberga a řady jiných, kteří jsou smutní, když vidí, že my dole jsme smutní a máme blbou náladu. Všichni vyzývají své poddané, svůj lid, aby nepodléhal blbě náladě, aby byl veselý a radoval se ze života. Že nic není tak horké, že žijeme v blažené zemi plné bohatství, lidských hodnot a jistot. Nic se neděje tak špatného. Radujme se! Vyzývají.

¹ Viz o tom Pavel Skála ze Zhoře, Historie česká od r. 1602 do r. 1623

² Antonín Podlaha, Posvátná místa v království Českém, str. 236, item Liber memorabilium civitatis Rokycanae 137

„Nepodléhejme našeptávačům špatných nálad“, vzkázal Klaus v projevu

„Prezident Václav Klaus v novoročním projevu apeloval na svornost občanů a potřebu optimistického pohledu na budoucnost. Klaus připomněl, že z ekonomického hlediska neprožívá země žádnou katastrofu, a třebaže již několik let přeshlapuje na místě, není dobré podléhat „našeptávačům špatných nálad“ a libivému populismu.“

"Veřejnost je dnes a denně mediálně bombardována katastrofickými zprávami a začíná být apatická a bez zájmu. Jako houby po dešti rostou navýsost populistická řešení nepřinášející iniciativy, které si vystačí s lacinou a většinou jen povrchní kritikou," popsal důvody stávající situace. "Začít nový rok s novým odhodláním a novým úsilím je lepší než přispívat k šíření nedobré nálady, míní Klaus a vrací se tak skoro k argumentaci někdejších komunistických papalášů. Komu se svět, který Klaus a spol. vytvořili, nelíbí, je to nepřítel, "našeptávač špatných nálad a namyšlený samozvaný spasitel". Klaus apriori přisuzuje kritikům zlou vůli. Tím se právě přibližuje bolševismu. Pokračuje:

"Těmto lidem o skutečné zlepšení života v naší zemi nejde. Jde jim o zvyšování neklidu a o zpochybňování našeho demokratického politického systému. Drtivá většina z nás si – na rozdíl od nich – parlamentní demokracie velmi váží."

Pozadu nezůstal ani Karel Schwarzenberg, toho času ministr zahraničí a kandidát na presidenta českého lidu: „V posledních měsících obchází Českou republiku něco, co Schwarzenberg pojmenovává jako „blbá nálada“. Podle něj je však zcela zbytečná. **„Poté, co jsem v rámci volební kampaně procestoval většinu naší země, viděl jsem, že k ní není žádný důvod,“** nechal se slyšet. Měli bychom si prý uvědomit, že máme do budoucna jen ty nejlepší vyhlídky.

„Viděl jsem nové moderní průmyslové podniky, máme spořádaný rozpočet, naše děti mají neomezené možnosti studia tady i v zahraničí, poznali jsme svět a umíme tyto znalosti využívat,“ vypočítává Schwarzenberg pozitiva života v Česku.

A volají k nápravě tohoto neřádu, který tu vládne. Jediné řešení podle nich je šíření dobré nálady.

K šíření dobré nálady slouží nejen kapitalistické masové sdělovací prostředky, mezi nimiž vynikají televizní stoky a kanály, ale i všechny rozhlasové kanály, které jako svůj hlavní úkol si daly do nového roku zařadit do svých čtyřadvaceti programových hlasných trub všechny možné baviče, propagandy i slečny svlečené donaha. Nejdále v tom pokročil kanál zvaný „Fanda“, z jehož aktivit může každý televizní divák sledovat výklad počasí prostřednictvím ženštiny, která se postupně svléká, až posléze se po obrazovce produkuje zcela nahá... To je holt ten kapitalistický pokrok, který nám daroval listopad 1989.

K boji proti blbě náladě a šíření dobré nálady nasadili své těžké kalibry i četní či všichni církevní hlasatelé, kteří ve dne v noci nám ze všech mikrofonů i megafonů mluví rovnou do duše – kterak bez nich se nedostaneme do nebe. Zažili jsme v době předvánoční, vánoční i novoroční tolik katolických projevů a výjevů, tolik náboženských kázání, vstoupení, mší, výzev a neřádstva z jejich úst, že se člověku dělalo špatně. Kde co se dělo, tam byl katolický kněz, prelát, biskup, arcibiskup či kardinál. Kdejaké otevření závory či kanálu – tam musel být kněz, který ji světil... Kdekoliv hasiči hasili nějaký

požár, tam museli být přítomni kněží a leccos světili... Ale nehasili.

Za císaře Maxmiliána 1567 byla v boji proti nepřátelům křesťanstva Turkům zavedena daň hlavy (asi 12 kr. ročně), dále daň z cizích vin, daň z obilí vyjímajíc ječmen, z ryb, z vlny, z mořeny barvířské a z úroků, za císaře a krále Rudolfa II. byla v r. 1593 zavedena v Českém království mimo jiné i daň z každého kozla žijícího v království. Co takhle progresivně prohloubit daňové povinnosti občanů - kromě těch již zavedených – i o další daně a poplatky, aby český důchodce, pracující i bezdomovec si radostně poplakal a udělal tak radost českým predátorům? Já bych navrhoval zavést nejen již zavedenou daň z hlavy, z kozla i plemenného býka, ale také chodničné (za užívání chodníků), slunečné (z používání darů slunce), poplatek dýchací (za dýchání kyslíku), poplatek za koukání (lidí na svět) atd.

Ta blbá nálada dělala a dělá těžkou hlavu taky řadě kandidátů na presidenta této země, kteří ve svých volebních promluvách a spotech nám slibují, že se zasadí o to, aby blbá nálada v Česku byla vymýcena z kořenů a případně vyhnána do jiných blízkých či vzdálených krajin. Národ český je vyvolen se jen radovat, tancovat při zvuků severoamerických odrhovaček, zpívat podobné „veselé“ americké sloky...

Proto zpívejme taky, abychom udělali radost expresidentu Klausovi, kandidátům na presidenta Schwarzenbergovi, Zemanovi a dalším, navrhuji:

Vytvořme obrovský sbor, složený ze šesti set tisíc nezaměstnaných, z čtyřista tisíc sociálně slabých, ze sta tisíc bezdomovců a z miliónů dalších žen a dětí a zpívejme vesele a radostně, ať se mají naší páni nahoře dobře a ať mají taky dobrou náladu při bohatém stolování, při vládnutí, při tancích a jiných veselých produkcích a kratochvilích, ať mají radost z toho, že nás nezištně a s nasazením svého života okrádají – a nám vládnou.

Lidé nezaměstnaní, lidé pracující i nuceně nepracující, žijící v kanálech, pod mosty i v chudinských „špitálech“, zpívejmež radostně, ať církev katolická a chasa kapitalistická mají z nás radost, v důsledku čehož by pak radostněji mohli nad námi vládnout. Volejmež proto radostně po uhersku: „Hatra! Hatra!“.

K zavedení povinného veselí a radosti v české společnosti by stačilo nařízení ministra kultury, „aby při všech kostelích i na jiných místech, kde jsou zvony, ranním jitem, o polednách a při slunce západu ve zvon se zvonilo a kohokoliv a na kterémkoliv místě ten hlas zastihne, má ihned pokleknouti a lituje a žele hříchů svých, upřímným a zkroušeným srdcem pana Boha prositi, aby nám další veselí a radosti „popřáli ráčil“. A radostí pak po uhersku znova zvolajme: „Hatra! Hatra!“.

Vždyť církevní restituce nám zavedli proto, abychom se veřejně i doma radovali, zvýšení DPH a razantní snížení důchodu abychom se nepřežírali, amnestie byla seřizena a zaostřena tak, aby všichni ti, co nakradli stamilióny a miliardy, je mohli řádně a bez výčitek užívat, zatímco ti, kteří těmito loupežníky byli okradeni, aby se i pod hrozbou pokuty od obecního policajta vyhýbali blbě náladě a veřejně vyjadřovali poděkování presidentovi, premiérovi, mluvčímu presidenta a všem ostatním hlaváčům, kteří veřejně prohlašují, že o amnestii jakživ nic neslyšeli a nevěděli, aby se je ajen radovali. Jedině tak se zbavíme nejen našeptávačů špatných zpráv, ale i samotné blbě nálady.

Za blbou náladu nás veřejně poprvé káral kdysi expresident Havel, neboť již za jeho éry vládnutí lid obecný reptal na poměry, že je pro něj příliš velká demokracie, příliš moc svobody a přílišný humanismus. A z Hradu připomínal lidem českým, jak je třeba držet se pravdy a lásky, ale všeho s mírou.

Dnes jsou všichni tito nahoře sklíčení tím, že my dole máme blbou náladu, protože se nám nelíbí, že nás okrádají, zvyšují ceny všech životních potřeb, oškubávají jako kuřata a hledí hledat další způsoby, jak nás sužovat. Kalousek má taky blbou náladu, jelikož nemá dostatečně krytý rozpočet a celé dny a noci přemýšlí, odkud vzít a nekrást. Lidé český, udělejme jemu i všem ostatním nahoře, kteří jsou sklíčení naší blbou náladou tu radost, mějme nad nimi slitování a mějme všichni dobrou náladu. Vždyť nám to nic nestojí. Udělejme jim tu radost, aby ještě radostněji a bezostyšněji mohli krást a loupit a nám radostně vládnout! (Cis)

Kdo věří „knížeti z pohádky“ Schwarzenbergovi?

Záhadou voličského rozhodování, proč někteří podporují Schwarzenberga, když nemá jediný pozitivní rys, se týden před volbami zabývala řada velmi seriózních glosátorů, (tedy komentátorů), sociologů i psychologů. Pozastavovali se zejména nad otázkou, proč zvláště mladí lidé, ale i důchodci, volí Schwarzenberga, když je všeobecně známo, že tento „tichý habsburský Rakušan“ je předsedou strany TOP 09, strany Kalouskovy, která různými loupežnickými způsoby obrátila a vysypala většinu obyvatel této země kapsy mnohokrát, přičemž její kandidát na prezidenta neprojevil žádný zájem, aby zarazil tyto „kalouskoviny“.

Ptá se takto i známý redaktor Britských listů Jan Čulík, který se ptá: Může někdo objasnit, proč někteří lidé chtějí hlasovat pro Karla Schwarzenberga? **U všech ostatních kandidátů si myslím lidé uvědomují, proč pro ně nehlasovat, avšak Schwarzenberg nemá snad jediný pozitivní rys**, pro nějž by se měl stát českým prezidentem, **přesto však má - záhadně - podporu například mnohých členů tzv. pražské kulturní obce**. Hudební redaktor Českého rozhlasu Jiří Černý například porušil svou podporou zákon (Lidové noviny píší, že to nevádí!) a nechal se za svou veřejnou podporu pro Schwarzenberga dočasně vyhodit z rozhlasu, tak silně ho podporuje. Ale proč?

Podobně se na to ptala i velmi známá a fundována politoložka a profesorka VŠE Vladimíra Dvořáková, která v Parlamentních listech ((17.ledna 2013) mj. napsala: „Národ zase uvěřil Schwarzenbergovi! Je to neuvěřitelná kampaň!“

Část lidí je prý přesvědčena o tom, že Karel Schwarzenberg je něco jako Václav Havel a proto mu dala v prvním kole prezidentských voleb svůj hlas... Navíc u Schwarzenberga je cítit silný podpurný vliv médií.“

A proč zrovna důchodci?

Důvodů, proč mladší voliči, ale i důchodci, které ministr financí Kalousek (samozřejmě nejen on) pod vedením páne Schwarzenbergovým obrali o poslední drobné, musí být víc. Někteří z komentátorů odkazují na sociology a psychology a že i jim je tato otázka záhadná. Proč? Měl jsem na chodníku náhodný rozhovor s důchodkyní, která se mě ptala, koho jsem volil v prvním kole. Když jsem se jí upřímně přiznal, zděsila se mé volby a samá se přiznala, že volila toho sympatického

Schwarzenberga. Na otázku proč, zůstala mi dlužná odpovědi. Tvrdila něco v tom smyslu, že je to hodný pan, který nikomu neublížil. Oponoval jsem, že on i jeho strana TOP09, přece snížili nám důchodcům příspěvek do důchodu, oni přece zavádějí další způsoby, kterak z nás dostat co nejvíce peněz- zdrazují potraviny, léky, lékařskou péči, školné, plyn, elektřinu, vodu, nájemné... Neuznala z toho nic a trvala na tom, že je to hodný pán, který snad zrovna českému lidu vypadl z pohádky.

A proč volí Schwarzenberga mladší generace?

Taky otázka, na kterou hledáme odpověď. Domnívám, se, že dnešní mladá generace má hodně daleko od generace svých dědů a babiček, otců a maminek, kteří žili v době první republiky, přežili okupaci a začali po osvobození od piky znova budovat tento stát, tuto republiku, začali orat, sít sklízet pole, budovat průmyslové závody, školy, nemocnice, tělovýchovná zařízení, statisíce bytů...

Toto vše nynější generace nezná a pod taktovkou kapitalistické propagandy ani nechce znát. Zná jenom jedno: nenávidět období 1945-1990 i lidi, kteří v něm žili. Jsou vychováni jednostranně v politické a ideologické zaslepenosti. A co je důležitější: jsou to děti rodičů, kteří žili, milovali se a budovali v době socialismu svůj soukromý život i svou republiku. Ti vzešli a nastoupili po listopadu r. 1989 do kapitalistického vlaku se značnými materiálními jistotami. Tyto materiální jistoty přenechali a přenechávají právě dnešní generaci, která v důsledku toho se nemusí ještě tolik starat o to, kdo zaplatí školné, nájemné, kdo uhradí jejich zábavu a další „kulturní nadstandardy“ jako jsou drogy, tanečky, kouření, přístup k internetu, kdo jim koupí auto anebo kdo je uživí, až budou nezaměstnaní. Jsou to a budou to právě jejich dědečkové a babičky, tátové a maminky. To mají jisté. Proto ještě nepocítili důsledně tlak kapitalismu a všech jeho forem ponížení a nedostatků a vykořisťování.

Mám ovšem také pochybnosti o tom, zda nynější mladá generace má dostatečné vzdělání. Je jednoduchá, nepotřebuje přemýšlet, tím méně složitě přemýšlet, hlouběji zkoumat historii svého národa, jeho kořeny, dramata a utrpení. Jsou asi na stejné úrovni jako je kandidát na prezidenta K. Schwarzenberg. Naprosto krátké a jednoduché myšlení, naproste krátké a jednoduché myšlenky a věty... Slyšeli jsme někdy dlouhé filosofovat tohoto kandidáta na Hrad? Slyšeli jsme někdy složitou větu se souvětím? Dnešní mladá generace má stejné symptomy. Jednoduchost v myšlení a blízko k dědictví statků svých rodičů a prarodičů, které poctivě vytvářeli po celá desetiletí.

Možná, že část dnešních mladých lidí bude tímto závěrem uražena. Je však jisté, že obecná vzdělanost za posledních 23 let vlády kapitalismu hluboce klesla, na druhé straně i mladá generace o ni nemá valný zájem. Proto je silně manipulovatelná naprosto krátkými a jednoduchými myšlenkami – spíše bych řekl hesly, které určují velice povrchně další cestu a nezatežují mozek nějakými složitými otázkami. A to se dnešní době velice hodí. Čím vyšší nevzdělanost, tím snazší vládnutí. (Cis)

O kom a o čem se mluví?

Režisér Menzel: Volím šlechtice

Stali jsme se svědky první přímé volby prezidenta ČR. Občané podle výsledků prvního kola, tyto volby brali vážně, i když ve skutečnosti téměř o nic nejde. Zda prezidenta bude

volit parlament či "lid" je z hlediska vyšší politiky naprosto jedno. Domnívám se, že přímá volba prezidenta měla a má odvést pozornost od hlubokých a neřešitelných sociálních problémů v kapitalistické společnosti. Měla naznačit asi toto: I ty, osobo nezaměstnaná, i ty bezdomovče, i ty žebráků etc. máte „demokratické“ právo si zvolit svého vlastního a rodného prezidenta, na kterého můžete pak být hrdi, protože jste si ho zvolili vlastníma rukama a nohama, které vás vedly k volebním urnám. A zapomeňte na to, že nemáte práci, nemáte mzdu, nemůžete uživit sebe a svou rodinu, zapomeňte, že jste si většinou nevlastní vinou vyměnili rodinný krb za pobyt pod mosty (zdarma) či kdesi v děrách a v místech, kde vyvěrá pára z kotlů kanalizací... Vidíte, to je kapitalistická svoboda a demokracie! Můžete „lůzo“ volit dokonce i svého vlastního prezidenta!

Asi tomuhle mělo napomoci presidentské referendum. A v blízké či vzdálené budoucnosti se pak takto volený prezident bude dovolávat veřejnému a přímému hlasu lidu – a bude se chovat možná jako „lidový-republikánský“ monarcha, možná jako „lidový-republikánský císař“. A postupně pak můžeme přecházet z přímé republikánské kapitalistické demokracie do přímé a svobodné monarchie. A nynějších zbylých 28 monarchistů v Česku se bude moci konečně veřejně radovat a vytahovat z půd muzeí staré královské a císařské insignie, emblémy a portréty Habsburků... Ale to jsme poněkud odběhli od presidentské volby, která napověděla mnoho, například i to, že když volíme, tak se máme, my, jako lůza“ hluboce klanět před těmi, kteří se uvolili převzít presidentskou odpovědnost a vést nás na vlastních bedrech a na vlastní riziko do budoucích dálek i výšin, kde se budeme mít dobře. Poučme se o tom i z výkladu jednoho známého Čecha:

V předvolebním spotu na podporu Karla Schwarzenberga na post prezidenta této země, režisér Menzl prohlašuje:

"Proč chci volit Karla Schwarzenberga? Protože to je šlechtic. Ne proto, že má erb, ale proto, že má ducha šlechtického. Ti ostatní vedle něj nejsou nic jiného než potomci nevolníků, lidí, kteří mají zbabělou povahu," říká ve spotu Menzel.

Holt my všichni ostatní pro pana Mencla i pro „knížete“ Schwarzenberga s modrou krví, který zaručeně s Menzlem souhlasí, jsme „sprostý lid“ čili obyčejná lůza.

Ale voličský hlas „lůzy“ „kníže“ zaručeně neodmítá

Co si myslí zdravý občan, rekrutující se z „lůzy“? Z bohatého internetového výběru jeden názor:

„Anonym, 17.1.2013 14:18:07

Skutečností a pravdou je, že Karel je, předseda strany TOP09, která navrhuje zákony namířené proti lidem, v parlamentu zvedal ruku pro zákony, díky kterým se zvyšuje DPH, zdravotně postiženým se snižují příspěvky, sociálně slabým, nezaměstnaným, bezdomovcům, osamělým matkám se snižují a ruší sociální dávky, důchodcům se snižuje valorizace důchodů. Karel je předsedou strany, která navrhuje a schvaluje zákony v rozporu s ústavou a Listinou základních svobod a práv viz. nucené práce navržené Drábkem členem TOP09, Karel dále hlasoval pro církevní restituce, záchranný balíček ESM a pro II. pilíř důchodové reformy. Všechno tyto zákony byli schváleny bez podpory veřejnosti a proti vůli lidu. Drábek a Müllerová (členové TOP09) zlikvidovali a likvidují sociální politiku tohoto státu. Heger (člen TOP09) v současnosti likviduje zdravotnictví. A Karel stojí v čele těchto likvidátorů obyčejných lidí.“ A tak nezbyvá, než skončit písní Karla Havlíčka Borovského z r.1850.

Karel Havlíček Borovský

Píseň Čechů r.1850

<i>Zle, matičko, zle!</i>	<i>Zle, matičko, zle!</i>	<i>Zle, matičko, zle!</i>
<i>Švarcemberci zde:</i>	<i>Švarcemberci zde:</i>	<i>Švarcemberci zde:</i>
<i>Jeden, ten je jenerál,</i>	<i>jeden drží karabáč,</i>	<i>jeden, ten je arcibiskup,</i>
<i>a druhý je kardinál;</i>	<i>druhý říká otčenáš;</i>	<i>druhý je taky špichub;</i>
<i>zle, matičko, zle!</i>	<i>zle, matičko, zle!</i>	<i>zle, matičko, zle!</i>

Společenská kronika

leden-březen 2013

Leden

60 let: Zajíček Jiří, Rokycany (23)
 65 let: Stáňová Milada, Hrádek, Budil Josef, Rokycany (23)
 70 let: Vlček Karel, Břasy, Krejčová Zdeňka, Mirošov, Šíst-ková Olga, Rokycany (6)
 75 let: Krabcová Věra, Vranovice
 80 let: Šašková Zdeňka, Rokycany (8)
 83 let: Janoušková Božena, Rokycany (5), Votýpka Jaromír, Rokycany (23), Zemková Valerie, Zbiroh
 84 let: Veselý Stanislav, Přívětice
 86 let: Vondrák Miroslav, Strašice, Velvarský Bohuslav, Rokycany (13)
 85 let: Štokrová Zdeňka, Mirošov
 90 let: Kukačka Evžen, Strašice
 92 let: Pelikán František, Rokycany (6)
 96 let: Pokorná Berta, Rokycany (8)

Únor

60 let: Hrubý Karel, Kamenný Újezd
 75 let: Rejšek Klement, Březina, Šefl Václav, Podmokly
 80 let: Procházková Jiřina, Lhota pod Radčem, Jedlička Miloslav, Cheznovice.
 81 let: Hasmanová Věra, Litohlavy, Kopp Stanislav, Rokycany (11), Vichrová Vlasta, Březina
 82 let: Čermák Jindřich, Přívětice, Perlíková Eliška, Holoubkov
 93 let: Krejčí Miloslav, Zbiroh, Vracovská Jaroslava, Rokycany (6), Fuchs Ladislav, Osek, Kastner František, Mirošov
 84 let: Basl Josef, Volduchy,
 85 let: Baslová Františka, Mýto, Vavroušková Vladka, Rokycany (1)
 86 let: Nová Miloslava, Přívětice, Vaněk Jan, Strašice
 88 let: Vlachová Anežka, Cheznovice
 89 let: Průša Otakar, Rokycany (6)
 90 let: Kovařík Bořivoj, Litohlavy

Březen

60 let: Plachá Milena, Trokavec
 65 let: Vaňáčová Růžena, Holoubkov, Hrabák Vojtěch, Sirá
 70 let: Kraus Josef, Mýto, Veverková Libuše, Těškov
 75 let: Balejová Marie, Cheznovice
 83 let: Langmajerová Květoslava, Hrádek, Perlík Josef, Holoubkov, Huml Vladimír, Cheznovice
 84 let: Černá Marta, Rokycany (6), Berdychová Jiřina, Skořice, Beštová Františka, Podmokly, Šefl Josef, Strašice
 85 let: Javornická Anna, Podmokly

*Všem našim soudružkám a soudruhům –
 jubilantům přejeme hodně zdraví, radosti
 i úspěchů v práci i v rodinném životě*